

Jubilate
J4, 43-54
25.4.2021

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Plesej Bohu všechna země.

Zpívejte žalmy k slávě jména jeho, ohlašujte slávu a chválu jeho.

Rcete Bohu: Jak hrozný jsi v skutcích svých!

Pojďte a vizte skutky Boží, jak hrozný jest v správě při synech lidských.

Zachoval při životu duši naši, aniž dopustil, aby se poklesla noha naše.

Píseň: 667

Čtení: 2Kr5, 1-14

Píseň: 157

Kázání: J4, 43-54

Dva dny Ježíš tráví v Samaří. Jak bychom rádi věděli co říkal, že mnozí uvěřili! Možná, že bychom ta slova použili i my. Mnoho jich uvěřilo. Mnozí z Galileje viděli v Jeruzalémě znamení a divy, a uvěřili.

Třetí den odchází Ježíš ze Samaří do Galileje. Galilea pohanů, jak se píše v Písmech. Bude Ježíš přivítán i tam? Ježíš se vrací do Kány, kde třetí den na svatbě ženicha proměnil vodu ve víno. Uchoval radost a učinil první ze svých znamení. Znamení odkazující na Boží moc a slávu. Znamení oživení a vylití Ducha tam, kde se radost vytratila. I nám se tak děje.

Tvrdé konstatování, které je dějinně všeobecné – *prorok nemá vážnosti ve své vlasti* – uvádí těžkost, s jakou se evangelium prosazuje tam, kde by mělo rezonovat. Stále se opakuje konstatování z prologu Janova evangelia: *přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali*. Jak bychom chtěli, aby se o nás řeklo, když slyšíme Ježíšova slova: Oni jej – tedy Ježíše – přijali. Nevím, někdy si říkám, jsme jako ti z Judska a Jeruzaléma, kteří slyšeli, viděli a neuvěřili, nebo jako ti, kteří Ježíšova slova slyší a zachovávají? Mezi touto roztečí možná neustále oscilujeme. A tak, Pane, dávej nám bdělé srdce, abychom tě přijali jako vzkříšeného Pána.

Vraťme se k našemu příběhu. Děj se odehrává na dvou místech. Chvilí nahlédneme do Kány Galilejské a chvíli do Kafarnaum. Vzdálenost mezi těmito místy je 36 kilometrů, a to po komunikaci, nikoli vzdušnou čarou.

Do Kafarnaum – Náhumově vsi, kde sídlí římská posádka – je stočena naše pozornost. Syn jakéhosi nejmenovaného královského úředníka je nemocen. Na tom není nic zvláštního. Pořád je někdo nemocen, někdo stůně. Co již není tak obvyklé je, že tento královský úředník se vydá za Ježíšem místo k lékaři.

Když uslyšel, že Ježíš přišel do z Judska do Galileje, vydal se k němu a prosil ho, aby přišel a uzdravil jeho syna, který už byl blízek smrti. Královský služebník uslyšel. Jde o podání z druhé ruky, tak jako v našem prvním čtení. Možná už královský služebník vyzkoušel všechno možné, aby syna uzdravil. Možná, že opravdu vidí jedinou naději v tom muži, o kterém toho tolik slyšel. Slyšel, že uzdravuje.

Všimněme si: královskému služebníku není líto námahy, aby vyšel ze svých zvyklostí. Jde, rozhodnut dojít, rozhodnut prosit. K tomu též potřebujeme mnohdy sílu. Prosit o pomoc, to nebývá naším zvykem. Královského služebníka neodradí dlouhá cesta. Možná, že jeho cestu nahlodávaly pochybnosti, zda koná dobře, když se plahočí z Kafarnaum do Kány, když opouští svého nemocného syna. To, co služebník žádá, je uzdravení. Jinak to nepůjde, než že ten Ježíš sestoupí do synovy nemoci.

Neuvidíte-li zázraky a znamení, neuvěříte. Jako by byl Ježíš mimo. Jde tady o život dítěte a Ježíš nás napomíná. Jde tady v tom příběhu opravdu o život, nebo jen o uzdravení?

Královský služebník přeci žádá uzdravení, nechce nějaké zázraky. Chce, aby Ježíš s ním šel, aby dítě uzdravil. Nemoc a uzdravení stojí proti smrti a životu.

O co tedy v tomto napomenutí jde? A všimněme si: jsou napomínáni všichni, nejen královský služebník. Ano, možná jsme neviděli znamení a zázraky, jen jsme slyšeli o uzdravování. Chtěli bychom to na vlastní kůži zažít. O čem to tu Ježíš vlastně mluví? Co my očekáváme od Ježíše? Očekáváme uzdravování nebo od něj očekáváme život věčný?

Jde nám jenom o zdraví, tak jak si mnohdy přejeme navzájem? Jde nám o nemoc? *Pane pojď, než mé dítě umře!* Až dítě umře, už se nedá nic dělat, už je konec, potom už tě, Ježíši, nebudu potřebovat.

Zde opravdu nejde jen o uzdravení, jde o život. To královský služebník rozpoznává. *„Vrať se domů, tvůj syn je živ!“ Ten člověk uvěřil slovu, které mu Ježíš řekl, a šel.* Uvěřil a šel. A tentokrát člověk se vydává na cestu, která je dlouhá 37 kilometrů. Dnes to možná není žádná vzdálenost. Uvěřil a šel. Co bychom dělali my? Neremcali bychom jako Naáman? Věříme slovu o zmrtvýchvstání a jdeme s touto zprávou domů? Uvěříme tomu, že naši blízcí – díky Ježíši Kristu – i kdyby umřeli, budou žít?

Uvěřil a šel. Nevím, možná že na tohoto člověka padla cestou tíseň. Opravdu slovo Ježíšovo má takovou moc? I na nás mnohdy padá tíseň: Budou naše děti uzdravené a živé díky Ježíši?

Aby víra muže neuhaslá a jeho strachující duše se neumenšila, přicházejí sluhové, lidé: *Tvůj syn žije.* Již podruhé zazní v našem přečteném textu „syn žije“. Ještě jednou toto uslyšíme na konci našeho vypravování. Jako by se víra muže putujícího po cestě z Kány do Kafarnaum utvrdila nikoli tím, že uviděl zázrak uzdravení, ale slovem, které řekl Ježíš: *Tvůj syn je živ. Tu otec poznal, že to bylo právě v tu chvíli, kdy mu Ježíš řekl.* Již nejde o zázračné uzdravení na dálku. Ani o to, že prosby donutí Ježíše k uzdravení. Jde zde o slovo, které je pravdivé a ryzí. Slovo, které přemohlo brány smrti. Slovo, které i nás zve k životu.

Amen.

Píseň: 132

Poslání:

Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.
K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím.

Požehnání:

Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář!
Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi národy tvoje spása!
Bůh nám žehná, Bůh náš. Bůh nám dává svoje požehnání.
Nechť se ho bojí všechny dálavy země!
Amen.

Píseň: 685